

"Paraules finals" closes the book. Font points out that the eight tonemes that she has identified, combined with the melodic features associated with each part (i.e. the first peak, the body, and the final inflection), can account for any intonation contour that Catalan shows. Her claim is that the characterization of the melodic features in terms of percentages allows enclosing differences due to dialectal, social or idiolectal characteristics. She identifies 18 variants. Further descriptions of the intonation of Catalan varieties will have to confirm the adequacy of such a classification.

Despite the strengths and weaknesses one might find in Font's approach to the study of intonation, I consider very positive the outcomes of this book. Intonation is crucial for communication. The acquisition of a good native-like accent in a foreign language much depends on achieving the right melodies or *tunes*, but many teachers do not feel confident about tackling intonation in the classroom because there is a lack of good *overall* descriptions of the topic. Font's book is a good tool for accomplishing such a task.

WORK CITED

CANTERO SERENA, Francisco José. *Teoría y análisis de la entonación*. Barcelona: U de Barcelona, 2002.

MARIA-ROSA LLORET
UNIVERSITAT DE BARCELONA

LLUCH, Josep i Mireia SOPENA, coords. *Mutacions d'una crisi. Mirada crítica a l'edició catalana (1975-2005)*. Vilanova i la Geltrú: El cep i la Nansa, 2007. 144 pp.

"Argumenta" és una col·lecció de l'Editorial El Cep i la Nansa que, com anuncia la contraportada, "pretén avaluar críticament la cultura catalana del 1975 ençà" en uns llibres d'autoria col·lectiva. El que aquí ressenyem analitza el món de l'edició a Catalunya des de la perspectiva de crítics, editors i llibreters, a través d'articles amb títols afortunadament prou explícits. La presentació ("Del voluntarisme a la industrialització") és a càrrec de Josep Lluch i Mireia Sopena que analitzen els canvis del sector editorial (algunes vegades referits a Catalunya i d'altres a la resta del món), presenten els objectius de la col·lecció Argumenta i indiquen finalment els continguts del llibre. El crític Lluís Bonada ("La dignificació del llibre en català") analitza, de manera precisa i ponderada, la història del món editorial dels darrers anys; el també crític Manel Ollé ("La mida (i la llengua) sí que importen") en destaca els elements més conflictius; Àlvar Masllorens ("El sector llibreter a Catalunya. Particularitats d'un món que mira al futur") presenta diverses propostes i unes poques autocrítiques des d'aquest sector; Joan Cases formula ja des del títol ("Carta del traductor literari empenyat") les queixes de la seva professió; Joan Portell Rifà ("L'edició de la literatura infantil i juvenil catalana ahir, avui... i demà?") analitza un àmbit que tots els autors del volum coincideixen a considerar el més dinàmic de l'edició catalana; Carlota Torrents ("Universtiy

Press a la catalana”) estudia les edicions universitàries i n’analitza “un cas real”: Eumo, de Vic, que ella va dirigir; Oriol Izquierdo (“L’edició electrònica”), allunyat del to de denúncia dominant en el volum, analitza “la transformació conceptual del llibre” (118) en els darrers anys i avança algunes propostes de futur. El volum es clou amb una entrevista breu a Miquel Alzueta i Imma Bellafont (“L’edició en català: balanç i perspectives”) els quals, tot i representar la part menys elaborada i no haver-hi escrit res, encapçalen la llista d’autors.

Joan Portell diagnostica per a l’àmbit de la literatura infantil i juvenil tres punts (91) que, segons es desprèn de la resta d’autors, són aplicables a l’àmbit general: a) l’increment (fins a l’excés, segons alguns) de novetats (vegeu també pàgines 10, 37, 45, 56, 64, 142); b) la disminució dels tiratges (31, 45); c) la manca de revisions i per tant de qualitat (44, 64). Altres punts dèbils que els diversos autors destaquen són d) la precarietat del mercat (27, 31, 40) que, excepte en un cas (139), es considera sempre circumscrit a Catalunya; e) l’excessiu pes de la literatura i la manca de llibres d’assaig (32, 143). Molts coincideixen en el pes de les petites i mitjanes editorials (14, 28, 37, 121) que representen, segons la majoria, una esperança davant els grans conglomerats; només Alzueta preveu el perill d’il·lusionar-s’hi i de no tenir “una indústria pròpia i potent” (140). No hi ha tampoc unanimitat a analitzar altres qüestions considerades, però, significatives, com per exemple la traducció al català d’alguns *best-sellers* escrits en castellà (Ruíz Zafón, Cercas...) que és vista com una mal dirigida orientació patriòtica (40); com un exemple de les desigualtats en la promoció en castellà i en català (63), o com una falta de confiança del lector català en les possibilitats de la seva literatura (141).

Impera al llarg de tot el llibre un els retrets, i sovintegen més les queixes (la “jeremiada” [72]) que les autocrítiques. Per exemple, en l’àmbit de la llibreria, l’autor acaba donant indicacions als editors (controlar l’excés de producció...) (64), però no en dona cap als llibreters, i només de passada apunta que a alguns els falta professionalitat (58). Sorpren també que es parli de mecenatges (39) i de les obligacions de l’Administració (85) però que fins a la pàgina 100 no es parli mai del tanmateix “conegut” (101) suport genèric, i només ho esmenti qui no hi pot accedir. Només Alzueta i Bellafont parlen del preu fix (142) i ningú no parla del sistema de devolucions, tot i ser un sistema ben peculiar d’aquesta indústria. Trobo a faltar un element important en el sector com són les biblioteques: només Portell s’hi interessa (75, 89). Tot i haver-se destacat que manquen col·leccions d’assaig, la majoria d’autors parlen només de literatura, alguns ja des del títol (Casas, Portell), com si consideressin innecessari comentar aquesta mancança.

També es destaca la importància de l’“editing” i dels “mínims estàndards de qualitat lingüística” (44) però no sembla que s’hagi aplicat a aquest llibre en particular. Les convencions tipogràfiques no queden clares (els punts d’interrogació en alguns autors van només al darrere [70, 100], i en d’altres al davant i al darrere [48, 86]); tampoc semblen coherents els tractaments de formalitat: (“Teresa Colomer / la doctora Teresa Colomer” [81], “la Rosa Mut” [84]). Algunes inexactituds no són culpa de l’editorial: així, una autora sembla desconèixer el projecte de tesis doctorals en xarxa (www.tdx.cesca.es) (106), i no sé com hem d’interpretar “alguns [professors] han tingut la sort de poder deixar la docència” (107): ens invita als altres a la deserció? Però en qualsevol

cas, l' "editing" hauria d'haver detectat les construccions no normatives ("al dir del autors" [13]); les frases repetides (39-40), o imprecises (no se sap quina és "la darrera concentració editorial" [14], ni què vol dir "la contaminació del registre" [12] o "la desídia cultural de qualitat" [99]); i, si se cita en francès, millor fer-ho bé ("directeur éditoriale" [13]).

LLUÍS QUINTANA TRIAS
UNIVERSITAT AUTÒNOMA DE BARCELONA

MARTORELL, Joanot. *Der Roman vom Weißen Ritter Tirant lo Blanc*. Trans. Fritz Vogelsang. Frankfurt am Main: S. Fischer Verlag, 2007. 3 vols. 1587 pp.

Thanks to events like the *Frankfurter Buchmesse*, Catalan literature, one of the oldest and richest in Europe, slowly conquers the international market, revealing true hidden gems. One of them is what Cervantes rightly esteemed to be the best Errant Knight novel ever written. In chapter six of the first part of the *Quixote*, it is decided, that all books of chivalry deserve to be burned—all, with the exception of the *Historia del famoso caballero Tirante el Blanco*—. As Cervantes tells us through his characters, Martorell's work is nothing less than "un tesoro de contento y una mina de pasatiempos" (I). Despite the undeniable value of this classic, Vogelsang's translation of *Tirant lo Blanc* is the first complete German edition, lagging decades behind its English version (David Rosenthal, 1984), two centuries behind Comte de Caylus's French translation (1737), and half a millennium behind the Italian and Castilian first editions. It appears, however, that the quality of Vogelsang's work was worth the wait.

What distinguishes *Tirant lo Blanc* from other chivalry novels, according to the author of *Don Quixote*, is its realism. In Cervantes's masterpiece we read that "por su estilo es éste el mejor libro del mundo: aquí comen los caballeros, y duermen y mueren en sus camas, y hacen testamento antes de su muerte, con estas cosas de que todos los demás libros de este género carecen (I). For the same reason, the Peruvian writer Mario Vargas Llosa has compared Martorell to Dickens, Balzac, and Flaubert. Martorell's characters are human. They laugh, cry, eat, drink, suffer, err, triumph, and die in their beds. The many descriptions of clothing, ceremonies, tournaments, and battle scenes are crafted with such detail that Tirant's world truly turns into a visual feast, which immerses the reader into a Medieval Europe as alive and real as if we witnessed it in person.

It is in these scenes that Martorell's talent shines and Vogelsang's translation demonstrates its brilliance. Diafebus's retelling, for example, of the foundation of the brotherhood and the inauguration ceremonies, fill pages of detailed descriptions of ceremonial clothing, more than specific enough, in color, materials, fine embroideries, accessories, the exact location of each fold of fabric, to allow an authentic reproduction of the costumes of medieval knights, which include the rules on how to wear each piece of clothing and the punishments a knight may suffer for disobedience. Despite elaborate realist descriptions, Vogelsang grants the German reader access to an action-filled